

DIJK IN HET DUIN, W. Andelaar

De mannen van de leugenbank op de boulevard geloofden er niet in. Speciaal het met veertig meter verbreden van de zeereep zou volgens hen op een mislukking uitlopen. De zee liet zich naar hun mening niet terugdringen, zodat het opgebrachte zand met het eerste de beste stormpje zou wegslaan. Nu de kustversterking is uitgevoerd, moeten we constateren dat zij (tot dus ver) ongelijk hebben gehad. Het strand is nu eerder breder dan het voor de werkzaamheden was. In dat opzicht stonden de beste stuurlui dus weer aan de wal.

Wat mij heeft verbaast, is de snelle terugkomst van een aantal planten in de zeereep. Al een paar weken nadat men helm in de nieuwe zeereep had gestoken stonden in een wat lager deel al de eerste planten. Winnaar is daarbij, met kop en schouders, de Zeeraket. Joost Bouwmeester schreef daarover al een stuk in een van de plaatselijke kranten. Ook enkele andere planten, zoals een Melde, staken al snel de kop boven het zand. En dat ondanks het vrijwel mislukken van het plan met de zogenaamde zaadbank. Op initiatief van onze vereniging is bij het begin van de werkzaamheden de bovenlaag (met de zaden van planten) van de oude zeereep afgehaald en op het strand opgeslagen. Dit met de bedoeling dit zand later weer over de gereedgekomen zeereep uit te strooien. Bij een storm sloeg echter het grootste deel van de zaadbank weg.

De verwachtingen over het terugkomen van de Blauwe zeedistel waren wat divers. Naar mijn gevoel zouden de eerste exemplaren al deze zomer te zien zijn. Ik had er zelfs een fles wijn op gezet. Die fles dacht ik al kwijt te zijn, totdat ik kort geleden de eerste kiemplanten van de distel langs het nieuw aangebrachte voetpad zag staan.

Volgend jaar staat de zeereep er vol van, daar zet ik nog een fles op.

foto Jaap Erkelens

Bij het versterken van de kust zijn grote hoeveelheden zand uit zee opgespoten. Dit zou interessante strandvondsten kunnen opleveren. Johan Passchier vond in het verleden al eens fraaie botten van een grote walvis en houdt nu het strand goed in de gaten. Hij is niet de enige. Een docent aan de universiteit van Leiden struint al jarenlang het strand af en schreef hierover een leuk boek. Om precies te zijn betreft het twee boeken: Strandvondsten en Strand Evolutie. In deze boeken laat hij zijn vondsten zien en beschrijft ze. Daaruit blijkt dat in de Noordzee een schat aan botten van al dan niet uitgestorven dieren moet liggen. Dat betreft dan mammoeten, neushoorns, rendieren en wisenten, om maar wat te noemen. Ooit liepen deze dieren op de toendra tussen Holland en Engeland. Volgens Thijs Mol, die afgelopen winter in het natuurcentrum een lezing gaf, liep er in die tijd zelfs een Sabeltandtijger rond.

Zijhoefje van
de wolharige
neushoorn.

Die tijger zul je op het strand niet zo snel tegen komen, hooguit een Vos die op de hoogwaterlijn naar iets eetbaars zoekt. Maar een zijhoefje van een Wolharige neushoorn behoort wel tot de mogelijkheden. Jos van den Broek, de schrijver van de genoemde boeken, overkwam dat eens.